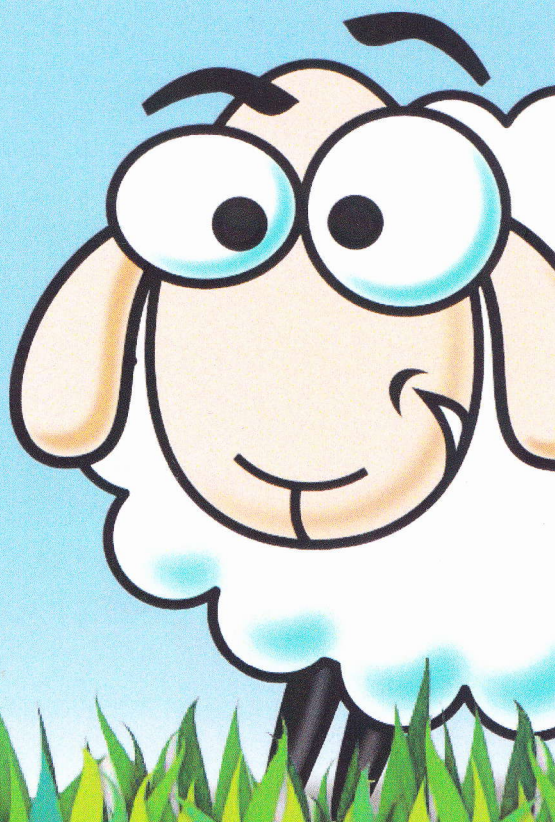

ADRIAN VOICU

PROVINCIALE

Tracus-arte

Cuprins

Alina	7
Amalia	9
Andelele	12
Chimieștii	14
Incidentul	17
Arta	23
Corina	26
PROVINCIALE	
Andreea	30
Dacă tu!	34
După araci	36
Clara	41
Giulia	43
Varfa și efectul	44
Infirmitatea	48
Mircea	52
Putatul	55
Lola	57
Frația volanului	61
Protopii	63
Kati	67
Tortul miresei	68
Alina	72
Covrigi	76
Probleme	78
Telefonul	82
Encești	85
Nedumerirea	87

Tracus Arte

2016

Cuprins

Alo	7
Icoana	9
Mendeleev	12
Demonstrația	14
Incendiul	17
Argint viu	23
Confuzia	26
Aniversarea	30
Două uși	34
După araci	36
Ceai	41
Ghinion	43
Bârfa și efectul	44
Întâmplarea	48
Mirosul	52
Puțarul	55
Loto	57
Frăția volanului	61
Promoții	63
Ioni	67
Tortul miresei	68
Alarma	72
Covrigi	76
Probleme	78
Telefonul	82
Concedii	85
Nedumerirea	87

Colir	89
Procedura	91
Cheile	94
Limbi străine	98
Rasa	99
Hoții	101
APA	105
Bomboane de femei	108
Țuică	111
Deszăpezirea	114
Starea de bine	117
Virtual	119
Zombi	121

30	Anniversaries
34	Don't risk!
36	După așteptare
41	Cești .....
43	Clinton .....
44	Bătăia și electrii
48	Intâmpinarea
52	Miracolul
55	Prijetul
57	Loto .....
61	Infecția virală
63	Promoții
67	Ion
68	Totul mîncat
72	Alarmă .....
76	Convinge
78	Probleme
82	Telescop
85	Concedii
87	Medicină

Alo

Era odată, ca niciodată, un sat frumos la poale de munte. Și satul ăsta avea o școală mică, văruiță cu alb și ferestre cu cercevele albastre.

Paul și Ninel erau prieteni de când se știa. Totodată, erau și colegi de bancă. În clasă cu ei nime-rise unul, Vicențiu, dar îi spuneau „Efel”, pentru că avea tată din Franța, cică. Maică-sa, Giana, de loc se trăgea dintr-un sat învecinat, dar nu-i priise aerul și se dusesse după un excursionist francez pe care-l cunoscuse când venise ăla să pozeze niște păsări prin zonă.

Aerul din Franța i-a mers drept unde trebuie Gianeii, deoarece, vorbea lumea din sat, a plecat fecioară, iar când a revenit după câțiva ani buni era însoțită de Efel. A spus la tot satul că taică-său lui Efel nu fusese un excursionist oarecare, ci unul cu rang de conte ce avea castel, servitori și toate acareturile, undeva, mai la vale de Paris. Se pare că ar fi existat un sâmbure de adevăr în toată chestia asta, pentru că toată copilăria Efel a primit multe pachete de „dincolo”, mai ales de Crăciun și Paște.

La Efel au văzut Ninel și Paul pentru prima oară „Pif” și „Rahan”, reviste la mare căutare pe vremea aceea. Efel le împrumuta numai pe făcut teme la matematică sau la română. Te băgai la executat teme pentru Efel și aveai împrumut un „Rahan”

pentru mate ori un „Pif” pentru română. Paul era abonat la „Cutezătorii”, iar Ninel la „Arici-Pogonici”, dar „Aventurile lui Avi” sau mai știu eu ce serial autohton de benzi desenate nu se comparau cu aventurile lui „Rahan”, „Dr. Justice”, „Ludo” ori „Pif și Hercule” din revistele franțuzești amintite.

Efel li se părea căzut între ei de pe altă planetă, pentru că era singurul care recita o poezie în limba respectivă care lor li se părea imposibil de reținut. Ori asta îi dovedise atât lui Ninel, cât și lui Paul, că Efel era un pic mai deștept decât ei. Așa de mult le plăcea ce zicea Efel pe limba lui, că l-au făcut membru permanent în echipa lor de colindători de Crăciun și de Anul Nou. Ei își spuneau urarea normală, acompaniați de buhai, pocnituri de bici și sunete groase de talăngi, iar la final îl băgau pe Efel.

— Efele, zi-o și tu, mă, p-aia cu telefonu’, îl îndemneau ei, trăgându-se mai în spate.

Efel tușea scurt și începea să-și recite poezia care-i pune pe toți în cur.

— Alooo zanford de la patrieee, le jur de gloa etariveee...

Ceva mai târziu aveau să afle că ceea ce recita Efel cu atâta patos era doar „Tricolorul” francezilor.

Icoana

Aflată între biserică, primărie și postul de poliție, școala din satul de la poalele muntelui fusese construită prin chetă publică de către oamenii locului acum mulți ani. Toată școala avea trei camere: una era cancelarie, una la care avea numai directorul cheia, și o alta, cam cât o sufragerie măricică, ce era numită pompos „sală de clasă”.

De vreo doi ani, *portretul într-o ureche* din clasă fuseseră înlocuit de o icoană. Pentru că icoana era mai mică decât urma lăsată pe perete de către imaginea celui ce atârnase ani buni acolo, direcțiunea hotărâse să se văruiască peretele cu pricina. Pentru că nu dădea bine numai un perete văruiț, direcțiunea decisese văruierea tuturor pereților. Învățătorii, profesorii și oamenii din sat ziceau că e bine. Numai bătrânul preot nu fusese de acord. Nu se cădea ca icoana să stea pe miazănoapte, încă și în locul portretului de tristă amintire. Așa că icoana rămăsese acolo, pe peretele din spatele clasei.

Copiii crescuseră, se schimbaseră, deveniseră prieteni, neprieteni, se mutaseră din bancă-n bancă și renunțaseră la uniforme. Până și metodele de copiat evoluaseră de-a lungul trecerii generațiilor. Singura care rămăsese aceeași și la locul ei, pe peretele din spatele clasei, era icoana.

În ultimul semestru din clasa a VIII-a, la școala din satul de la poalele muntelui venise o profesoară nouă de Religie. Copiii se uitau la ea ca la o căzută din Lună, pentru că nu semăna cu nimic din ceea ce văzuseră până atunci: față rotundă, talie groasă, buze groase, voce groasă, sprâncene groase, împrietenite pe viață deasupra ochilor rotunzi și mari, mâini sănătoase, cu ceva pilozități și o fustă kaki, până la glezne.

În ultimile trei săptămâni doamna de Religie le vorbise cu abnegație și patos despre Apocalipsă, demoni și exorcizare. Următoarele două săptămâni, jumătate dintre ei dormiseră în pat cu mamele și cu lumina aprinsă. Culiță făcea parte din această jumătate. Săndel făcea parte din cealaltă, neafectată.

Ultima lucrare de control din clasa a VIII-a a fost la Religie. Nota putea să-i schimbe media lui Culiță și, de aici, i se putea modifica în bine tot viitorul. Putea prinde un liceu bun, la oraș.

Doamna a intrat în clasă mai gravă decât de obicei, probabil era răceala ce revenea la ea precum bumerangul la aborigen: o ținea 6 zile, „cât i-a luat Domnului să făurească lumea”, iar în a șaptea se făcea bine. Lunea o lua iar de la capăt.

Le-a dat din Apocalipsă. Culiță a înnebunit pe loc. Încurca semnele Apocalipsei cu molimele din Egipt. Se uită în jur. Jumătate din clasă, poate chiar mai mult, copia pe rupte. Chiar dacă era pe ultimul rând din clasă, se uită în spate temător. Colegul lui de bancă, Săndel, copia de rupea bila la pix. Culiță nu știa dacă să-l invidieze sau nu. Dădu să scoată copiuța din buzunar, dar se uită în spate cu teamă.

Săndel oftă fericit. Terminase de copiat.

— Copiază și tu, bă, sau ești prost? îi șopti Săndel apăsător.

Culiță se uită în spate temător.

— Nu copiez, bă, că mă vede icoana! Uite-o cum se uită înapoi.

Până la urmă și Culiță a prins un liceu bun.